

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: J. H., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. KUUK/026670/2020/DS/Hac,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. KUUK/026670/2020/DS/Hac, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „magistrát“) ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 23. 10. 2019, č. j. MmM/133874/2019/OSČ-P/TM. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 29. 7. 2019 v čase 15:41 hodin v Mostě na pozemní komunikaci č. I/13 v blízkosti mimoúrovňového křížení s ulicí Rudolická, ve směru jízdy na Most – Souš, při řízení motorového vozidla Mercedes Benz, registrační značky X, z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 28 km/h v úseku, kde byla obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 90 km/h; vozidlu, které žalobce řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 122 km/h, přičemž s přihlédnutím k možné odchylce měřicího zařízení 3 % při rychlostech přesahujících 100 km/h, tedy činila rychlost vozidla 118 km/h. Za spáchání tohoto přestupku magistrát podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč. Současně magistrát podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že výrok rozhodnutí magistrátu je vnitřně rozporný, a tudíž nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Podle výroku měl žalobce překročit rychlostní limit 90 km/h stanovený v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje rychlostní limit mimo obec, nicméně k přestupku mělo dojít v Mostě, tedy v obci. Žalobce upozornil na nesoulad mezi tím, kde k přestupku mělo dojít a jaký rychlostní limit měl být porušen. Dále spatřoval žalobce vnitřní rozpornost mezi odůvodněním rozhodnutí magistrátu, pojednávajícím o uložení zákazu činnosti, který však výrokem uložen nebyl.
3. Podle žalobce proběhlo měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze v důsledku nedodržení rovnoběžnosti s osou komunikace. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, kterou označil za nepřezkoumatelnou, že pokud rychloměr provede měření, muselo být měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Dodal, že dané tvrzení nebylo nikterak prokázáno a je v rozporu s vyjádřeními Českého metrologického institutu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 26/2016. Zmíněná vyjádření Českého metrologického institutu navrhoval žalobce provést jako důkaz již ve správním řízení, žalovaný toto dokazování neprovedl, aniž by to zdůvodnil; podle žalobce se proto jedná o opomenuté důkazy. Na podporu tohoto tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 15/2008. Žalobce konstatoval, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v důsledku nedodržení rovnoběžnosti měřeného a měřicího vozidla s osou komunikace, což žalobce namítal již ve správním řízení a podložil výpočtem měřicího úhlu a důkazními návrhy. Žalobce měl za to, že ve správním řízení uplatnil konkrétní a důkazně podložené námitky, které se žalovanému nepodařilo přesvědčivě vyvrátit, a proto na posuzovaný případ nedopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 83/2015. Žalobce doplnil, že nedodržení rovnoběžnosti s osou komunikace při měření rychlosti je důvodem k zastavení řízení.

4. Žalobce namítal, že mu byla uložena nejvyšší možná pokuta ze zákonného rozpětí, avšak k uložení takto vysoké pokuty nebyl důvod. Domníval se, že výše uložené pokuty nebyla řádně odůvodněna, neboť magistrát pouze vyjmenoval zákonná kritéria, ale neobjasnil jejich vliv na výši pokuty, a navíc přihlédl k již zahlazeným přestupkům. K uvedeným námitkám žalobce poukázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 60 A 1/2013 a rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 56/2019 a 8 As 82/2010. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo uvedeno, jakým způsobem se zohledněné okolnosti projeví na výši uložené sankce. Podotkl, že v posuzovaném případě bylo mnoho polehčujících okolností, k nimž nebylo přihlédnuto nebo byly hodnoceny v jeho neprospěch – nejméně závažný přestupek týkající se překročení rychlosti, nebyl způsobem škodlivý následek, dobré počasí a nulový provoz, nedbalostní zavinění, absence pohnutky, osoba pachatele (žalobce ročně naježdí 25 000 km, tedy se procentuálně nedopouští více přestupků než průměrný řidič). Žalobce dodal, že některé z výše uvedených námitek uplatnil již v doplnění odvolání, avšak žalovaný se s nimi nevypořádal.
5. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v obou rozhodnutích bylo uvedeno, že se jednalo o komunikaci č. I/13 v blízkosti mimoúrovňového křížení s ulicí Rudolická, ve směru jízdy na Most – Souš, v úseku, kde byla obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena rychlost na 90 km/h, čemuž odpovídá přesná lokace místa prostřednictvím GPS (13°39'50.652"E, 50°30'26.364"N). Podotkl, že odůvodnění uložení zákazu činnosti v rozhodnutí magistrátu bylo zřejmou neprávostí, kterou magistrát vyřídil v souladu s § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vydáním opravného usnesení ze dne 18. 5. 2020, č. j. MmM/045860/2020/OSČ-P/TM (dále jen „opravné usnesení“). Žalovaný trval na tom, že žalobce byl měřen podle GPS souřadnic na rovném a přehledném úseku silnice, jak rovněž vyplývá z fotografií pořízených rychloměrem. Doplnil, že obsluha rychloměru byla řádně proškolená, a svou argumentaci podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se klíčových důkazů o měření rychlosti (rozsudky sp. zn. 1 As 42/2011, 7 As 18/2011, 7 As 83/2015, 7 As 309/2015 a 7 As 303/2017). Žalovaný zdůraznil, že vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů, přičemž z připomínek žalobce nebylo možné usuzovat na vadné použití silničního rychloměru, a proto by bylo nadbytečné provádět důkaz návodem k obsluze. Podle žalovaného magistrát při stanovení druhu a výše správního trestu posoudil míru nebezpečnosti jednání žalobce. Z hlediska stupně závažnosti přestupku magistrát přihlédl ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám i k osobě pachatele a zohlednil, že žalobce měl patnáct záznamů o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 210/2016 žalovaný poznamenal, že správním orgánům nic nebrání, aby při hodnocení osoby přestupce přihlédly k obdobně spáchaným zahlazeným přestupkům, pokud jde o sklony přestupce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný podotkl, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, a proto si měl právní následky svého protiprávního jednání uvědomit před tím, než je spáchal. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 7. 2019 obdržel magistrát oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, o přestupku žalobce společně s úředním záznamem o přestupku, výstupem z rychloměru RAMER 10, ověřovacím listem k použitému rychloměru, seznamem policistů proškolených k manipulaci s použitým rychloměrem, osvědčením č. 246/15-1 opravňujícím pprap. M. J. k používání rychloměru a fotografiemi osobních dokladů žalobce, jeho vozidla v místě přestupku a výstupních údajů z rychloměru. Magistrát si dále opatřil výpis z evidenční karty žalobce ze dne 9. 8. 2019 a dne 20. 8. 2019 vydal ve věci příkaz, proti němuž žalobce podal odpor. Dne 19. 9. 2019 obdržel magistrát žalobcovo vyjádření k podezření ze spáchání přestupku, v němž mimo jiné navrhl provést důkaz návodem k obsluze rychloměru. Dne 14. 10. 2019 se konalo ústní jednání, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce Ing. M. J. a při kterém byli jako svědci vyslechnuti oba zasahující policisté a byly provedeny listinné důkazy. Dne 23. 10. 2019 vydal magistrát své rozhodnutí, proti němuž žalobce podal blanketní odvolání, které na výzvu doplnil o odvolací důvody. Nato vydal dne 10. 2. 2020 žalovaný napadené rozhodnutí. Ve správním spisu je dále založeno opravné usnesení ze dne 18. 5. 2020, č. j. MmM/045860/2020/OSČ-P/TM, jímž magistrát opravil odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 23. 10. 2019 tak, že část týkající se zákazu řízení motorových vozidel a povinnosti odevzdat řidičský průkaz byla nahrazena volným místem.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí magistrátu pro jeho nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit, a to podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost v tom, že z výroku rozhodnutí magistrátu nebylo jasné, zda byla rychlost vozidla naměřena v obci, či mimo obec. Dále žalobce upozornil na vnitřní rozpornost rozhodnutí magistrátu spočívající v tom, že na konci jeho odůvodnění bylo pojednáváno o zákazu činnosti, ačkoli výrokem taková sankce žalobci uložena nebyla.

12. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
13. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V takovém případě je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení, a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
14. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu skutek specifikován následujícím způsobem: „... dne 29. 7. 2019 v čase 15:41 hodin v Mostě na pozemní komunikaci č. I/13 v blízkosti mimoúrovňového křížení s ulicí Rudolická, ve směru jízdy na Most – Souš, při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky X, z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 28 km/h, v úseku, kde byla obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena rychlost na 90 km/h. Vozidlu, které řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 122 km/h, když s přihlédnutím k možné odchylce měřicího zařízení 3 % při rychlostech přesahujících 100 km/h, tedy rychlost vozidla činila 118 km/h.“ Z výše citované části výroku rozhodnutí magistrátu je zřejmé, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v úseku mimo obec s obecně stanoveným zákonným rychlostním limitem 90 km/h. Nesrozumitelnost výroku podle názoru soudu nezpůsobuje ani popis místa spáchání přestupku slovy „v Mostě“, z nichž žalobce usuzoval na to, že ke změření rychlosti muselo dojít v obci Most, kde platí nižší rychlostní limit. V kontextu daného výroku, kde se uvádí, že k překročení rychlostního limitu došlo v místě mimo obec, čemuž odpovídá i formulace, že v daném místě byla obecnou úpravou (tedy zákonem o silničním provozu) stanovena rychlost 90 km/h, je třeba výrazu „v Mostě“ rozumět tak, že k protiprávnímu jednání došlo v katastru obce Most.
15. Z výroku rozhodnutí magistrátu lze tedy zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován mimo obec v katastru obce Most s rychlostním omezením 90 km/h, s přesným časem spáchání přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Soud tedy žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí magistrátu nepřisvědčil.
16. K závěrečné části odůvodnění rozhodnutí magistrátu, kde se pojednávalo o uložení sankce zákazu činnosti, která však výrokem žalobci uložena nebyla, soud toliko konstatuje, že magistrát si uvedený nedostatek uvědomil a danou část odůvodnění svého rozhodnutí vypustil opravným usnesením ze dne 18. 5. 2020, které bylo zmocněnci žalobce pro správní řízení Ing. M. J. doručeno dne 21. 5. 2020. Předmětná žalobní námitka je tudíž irelevantní. Jen na okraj soud poznamenává, že i bez citovaného opravného usnesení bylo zcela zjevné, že magistrát neuložil žalobci zákaz řízení motorových vozidel a že daná část odůvodnění rozhodnutí magistrátu představuje zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70

správného řádu, tudíž nezakládá jeho nepřezkoumatelnost ani důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

17. Dále se soud zabýval souborem námitek týkajících se způsobu měření rychlosti. Soud konstatuje, že v posuzovaném případě byla rychlost vozidla žalobce změřena silničním rychloměrem RAMER 10 C. K mechanismu fungování tohoto rychloměru se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, uvedl: „Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřicí jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ Z citované části rozsudku je podle názoru zdejšího soudu patrný konstantní pohled soudní judikatury na námitky zpochybňující naměřenou rychlost radarovým rychloměrem RAMER 10 C. Dotčený radarový rychloměr je vybaven vnitřním verifikačním mechanismem, který zajišťuje, že pokud by nebyl při měření rychlosti dodržen návod k obsluze rychloměru, výsledek měření by byl anulován a na displeji rychloměru by se žádná naměřená rychlost nezobrazila.
18. Jestliže tedy v nyní posuzované věci došlo k naměření rychlosti a jejímu vyobrazení na displeji rychloměru, znamená to, že interní kontrolní mechanismy rychloměru vyhodnotily naměřenou hodnotu jako správnou. Nutno dodat, že předmětný rychloměr v době měření rychlosti disponoval platným ověřovacím listem osvědčujícím technickou a funkční způsobilost použitého rychloměru. Rovněž je ze seznamu policistů proškolených k manipulaci s dotčeným rychloměrem patrné, že měření rychlosti prováděl proškolený policista. Lze proto konstatovat, že funkce rychloměru, který v případě nedodržení návodu k obsluze měření neprovede (resp. záznam neuloží), byla osvědčena. Správnost měření pak byla ověřena již tím, že záznam byl proveden a uložen. Tím byla podle názoru soudu jednoznačně vyvrácena žalobcova (zjevně účelová) argumentace, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze v důsledku nedodržení rovnoběžnosti s osou komunikace.
19. Soud zároveň shledal, že závěr žalovaného o tom, že pokud rychloměr RAMER 10 C zaznamenal naměřenou rychlost, bylo měření rychlosti provedeno správně a v souladu s návodem k obsluze rychloměru, je podepřen kvalifikovaným vyjádřením metrologa z oboru silničních rychloměrů. Nejedná se tedy o nikterak nepodložené nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, jak namítal žalobce, neboť uvedený závěr má oporu v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který magistrát na straně 4 svého rozhodnutí odkazoval.
20. K námitce opomenutých důkazů soud konstatuje, že magistrát zejména na straně 4 svého rozhodnutí uvedl, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, přičemž poukázal na výstup z rychloměru, fotodokumentaci z místa přestupku, proškolení policistů k manipulaci s rychloměrem a ověření rychloměru. Z toho je podle názoru soudu implicitně patrné, že magistrát nepovažoval za nutné provádět další důkazy navrhované žalobcem. Žalovaný se k navrhovaným důkazům vyjádřil zejména na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatoval: „K námitce důkazu vyjádřením výrobce měřicího zařízení, odvolací orgán konstatuje, že správní orgán vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů, jak je tato zásada upravena v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Zde je nutno zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Odvolací orgán v neposlední řadě konstatuje, že z odvolání Ing. H. neplyne nic, z čeho by bylo možno usuzovat na vadné použití silničního rychloměru, a že naměřená rychlost byla skutečnou rychlostí změřeného vozidla stěžovatele. Bylo by tudíž nadbytečné provádět důkaz návodem k obsluze silničního rychloměru. V daném případě byl dostatečně zjištěn skutkový stav pro meritorní rozhodnutí správního orgánu, takže další dokazování by bylo nadbytečné.“ Ačkoli by si soud dovedl představit vhodnější adresné vypořádání neprovedení navrhovaných důkazů, zdůrazňuje, že vypořádání se s navrhovanými důkazy je nutné posuzovat v kontextu celého odůvodnění obou rozhodnutí, z nichž plyne, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, přičemž navrhované dokazování nebylo způsobilé zjištěný skutkový stav zpochybnit. Žalovaný z tohoto důvodu nebyl povinen provést důkaz návodem k obsluze (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39), ani další dokazování vztahující se k údajnému rozporu provedeného měření s návodem k obsluze rychloměru. Za situace, kdy správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč měly skutkový stav za dostatečně zjištěný, soud nepřisvědčil ani námitce opomenutých důkazů.

21. Soud, obdobně jako správní orgány, dospěl k závěru, že v projednávané věci byl skutkový stav zjištěn spolehlivě, když obsahem správního spisu je především výstup z rychloměru RAMER 10 C s naměřenou rychlostí vozidla žalobce včetně příslušné fotodokumentace, ověřovací list k použitému rychloměru osvědčující jeho správnou funkčnost v době měření, osvědčení o proškolení policisty k manipulaci s použitým rychloměrem a svědecké výpovědi obou zasahujících policistů. Soud také připomíná, že návod k použití rychloměru je především manuálem sloužícím obsluze zařízení k usnadnění zacházení s přístrojem. Schopnost toto zařízení obsluhovat je podložena dokladem o proškolení oprávněným konkrétního policistu provádět měření. Tento doklad je součástí správního spisu, a tak není pochyb o tom, že měření prováděl proškolený policista. Spisový materiál ani nepodložená a spekulativní tvrzení žalobce pak neukazují na jakékoli pochybení při obsluze rychloměru. Otázkou správnosti naměřené rychlosti s ohledem na interní kontrolní mechanismy rychloměru RAMER 10 C se soud zabýval již výše, kde upozornil na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Právě s ohledem na tuto judikaturu soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování protokolem z výsledku Ing. L., a to pro jeho nadbytečnost. Stejně tak by bylo nadbytečné provádět dokazování vyjádřeními Českého metrologického institutu, která žalobce připojil k žalobě, aniž by je navrhl jako důkaz.
22. Poté se soud zaměřil na soubor žalobních námitek týkajících se výše uložené pokuty, resp. polehčujících a přitěžujících okolností.
23. Podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména
 - a) k povaze a závažnosti přestupku,
 - b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- c) *k přítěžujícím a polehčujícím okolnostem,*
 - d) *u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,*
 - e) *u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,*
 - f) *u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,*
 - g) *u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,*
 - h) *u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,*
 - i) *u pokračujícího, trvajícího a bromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.“*
24. Soud konstatuje, že stanovení výše pokuty je předmětem správního uvážení magistrátu potažmo žalovaného, přičemž úlohou soudu není toto správní uvážení nahrazovat uvážením soudním, nýbrž posoudit, zda správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav, zda se s ním dostatečně vypořádal a nepřekročil při tom meze správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS).
25. V projednávané věci soud zjistil, že odůvodnění výše pokuty se magistrát věnoval na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí, kde uvedl, že v případě žalobce neshledal žádné polehčující okolnosti, ale naopak zohlednil přítěžující okolnosti, které spatřoval v tom, že žalobce má dva záznamy o podobném dopravním přestupku spáchaném v posledních třech letech a obdobné přestupky páchal v minulosti opakovaně (žalobce má celkem patnáct záznamů). Soud zdůrazňuje, že v rámci hodnocení osoby pachatele přestupku podle § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby přihlédl ke skutečnosti, že žalobce v minulosti páchal obdobné přestupky, a vyvodil tak závěr o sklonech žalobce k porušování pravidel silničního provozu (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS). Dále magistrát obecně uvedl, že při ukládání pokuty přihlédl ke způsobu spáchání přestupku, k jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě žalobce. Tyto závěry žalovaný napadeným rozhodnutím aproboval, když na straně 5 uvedl, že magistrát výši pokuty řádně odůvodnil, přičemž zohlednil změřenou rychlost a s ní související závažnost spáchaného přestupku. Žalovaný zároveň doplnil, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 28 km/h lze řadit mezi rizikové faktory, které zásadním způsobem ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
26. Ačkoli by si soud dovedl představit podrobněji rozpracované úvahy o výši pokuty, lze konstatovat, že správní orgány při svém uvážení nepřekročily zákonné meze a uložení pokuty na samotné horní hranici zákonné sazby dostatečně odůvodnily sklony žalobce k častému porušování pravidel silničního provozu, změřenou rychlostí a s ní související závažností spáchaného přestupku. Jak již soud konstatoval výše, skutkový stav byl dostatečně zjištěn, a to v potřebném rozsahu odpovídajícím rutinnímu porušení pravidel silničního provozu překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Z uvedeného je tedy patrné, že správní orgány nezohlednily žádné polehčující okolnosti, a tudíž kritéria, ke kterým Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přihlédly, odůvodňovala uložení pokuty na samotné horní hranici. Soud se proto neztotožnil s žalobní námitkou, že by odůvodnění výše pokuty bylo nepřezkoumatelné, neboť je zcela zřejmé, jaký vliv měly zohledněné skutečnosti na výši pokuty, ani s žalobní námitkou, že by výše pokuty byla nepřiměřená okolnostem posuzovaného případu.

27. Soud zdůrazňuje, že důkazně podložené zjištění správních orgánů o sklonech žalobce k opakovanému porušování pravidel silničního provozu (celkových patnáct záznamů o přestupcích žalobce) a překročení nejvyšší dovolené rychlosti blížící se spodní hranici přísněji trestného přestupku, představují sama o sobě dostatečný důvod pro uložení pokuty na horní hranici zákonného rozmezí, když ani předchozí uložené pokuty žalobce nepřiměly k tomu, aby pravidla silničního provozu dodržoval. Uvedením těchto naprosto zásadních skutečností žalovaný podle názoru soudu implicitně vypořádal žalobcem namítané údajné polehčující okolnosti, které na závěru o přiměřenosti pokuty a dostatečnosti jejího odůvodnění nemohou nic změnit. Podle názoru soudu se navíc nejedná o polehčující okolnosti. Žalobce byl sice postižen za nejméně závažný přestupek týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tato skutečnost je však součástí skutkové podstaty, a proto nemůže být polehčující okolností; nehledě k tomu, že žalobce překročil tuto rychlost o celých 28 km/h a již při překročení o 30 km/h by zákonné rozpětí pokuty činilo 2 500 Kč až 5 000 Kč, což jen potvrzuje adekvátnost uložené pokuty 2 500 Kč. Další žalobcem tvrzené skutečnosti (absence škody či újmy, dobré počasí, údajně nulový provoz, absence úmyslu či pohnutky) představují podle názoru soudu toliko negaci možných přitěžujících okolností, nikoli však okolnosti polehčující. Žalobcovo tvrzení, že se poučil z chyb a páchá méně přestupků než v minulosti, rovněž soud nepovažuje za polehčující okolnost, neboť žalobce zjevně daný přestupek spáchal, tedy tvrzené poučení se z chyb nebylo dostačující. Soud připomíná, že normální je přestupky nepáchat vůbec, tudíž je naprosto absurdní se jako polehčující okolnosti dovolávat toho, že jich žalobce již páchá méně než dříve, resp. v poměru k počtu ujetých kilometrů méně než průměrný řidič. Taková argumentace je z pohledu soudu zcela nepřijatelná.
28. K vágně formulované žalobní námitce, že některé z výše uvedených námitek žalobce uplatnil již v doplnění odvolání, avšak žalovaný se s nimi nevypořádal, soud toliko konstatuje, že žalobce nspecifikoval, které odvolací námity žalovaný nevypořádal, přičemž soud tu není od toho, aby za žalobce jeho vágní žalobní námity domýšlel a dotvářel. Soud se proto touto žalobní námitkou, která nemá kvalitu žalobního bodu, nikterak nezabýval.
29. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. března 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce